

O začarovaném lese

Chtěla bych vám vyprávět o lese, který není ledajaký, ale je to les kouzelný.

V tom lese stojí strom, ve kterém žije začarovaný hodný koloušek. Zaklel ho tam zlý čaroděj, který také v tom lese žil. Měl velikou radost, když mohl někomu ublížit. Zvířátka s kolouškem soucítila a tak se domluvila, že mu pomohou. Vyhledala v lese žijící hodnou vílu, která se také vyznala v čarování. Čaroděj ji neměl rád, protože znala tajemství jeho kouzla. Víla věděla, kde v lese rostou bylinky, které zlomí zlé kouzlo. Nasbírala je, uvařila lektvar a pokropila kolouška uvězněného ve stromě. Jako mávnutím proutku propustil strom kolouška ze svého pevného sevření. Koloušek víle poděkoval a rozběhl se za svými kamarády do lesa.

A co čaroděj? Ten zůstal se svojí zlobou sám.

Tereza Mourková, 4.C

O smrku

Dobrý den, jsem smrk ztepilý. No..., vlastně ještě žádný smrk nejsem. Jsem jen malinké semínko, které před nedávnem vypadlo ze šišky nedalekého vzrostlého stromu. Ten strom je vlastně moje maminka. A jak si tu tak hovím v zemi ve tmě a vlhku u máminých kořenů, něco mě začalo šimrat na hlavě a na zádech jsem ucítil krásné teplíčko. Bylo to sluníčko, které svými paprsky ohřívalo zem a volalo na mě: „Vylez, pecivále, vylez ven! Je tu jaro!“ A tak tu stojím v němém úžasu a dívám se na ten svět kolem sebe, na svoji mámu a ostatní příbuzenstvo. A říkám si, že jednou budu také tak vysoký jako oni, každým dnem ztepilejší a ztepilejší, prostě SMRK.

Alena Fořtová, 4.C

ENGLISH CORNER

Hello. I am Denis. I am from Sušice. It is a small beautiful town Czech Republic. There is a new hospital, sports centre and a There are four supermarkets and lots of shops. In the square there townhall, a museum and a fountain. My blue school is near the square. There is the Otava river in my town. We can swim in it. I my town Sušice very very much.

in the
park.
is
love

Do you like Sušice? Why?

What TV programmes do you like?

I like cartoons.

What's your favourite programme?

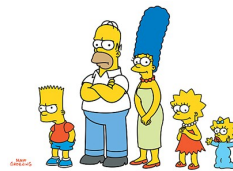
My favourite programme is The Simpsons.

When is it on?

It's on Monday and Sunday at half past six.

What channel is it on?

It's on Channel Prima Cool.

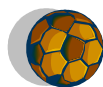

What programmes do you like?

comedies, quizzes, action films, detective stories, music programmes

What's your favourite TV programme?

Hello. My name is Kryštof. I have got lots of hobbies. I read a book. I play sports after school. I play basketball and football. I ride my bike and go running. I don't go fishing.

Hello. I am Jirka. I have got a lot of hobbies. I play football and I read a book. I go swimming and go shopping. I don't listen to music. I play computer games.

What do you do in your free time?

Denis Horák, Kryštof, Smetana, Jiří Janda ze 4.C

I tak to může dopadnout s velikonočním vajíčkem

Blíží se Velikonoce, a já na tyhle svátky moc nejsem. Radši půjdu někam ven k řece. Svítí sluníčko a venku je jako v létě, tak proč ne? „Bezva,“ vykřikla jsem, když jsem nemohla najít svůj mobil, který je pro mě ze všeho nejdůležitější na světě. Naštvaná a zpruzená, samozřejmě bez mobilu, si to kráčím prašnou cestou k vodě. Alespoň tu nikdo není, a tak mohu svoji kůži opalovat dozlatova. Kolem šesté hodiny s dobrým pocitem, že budu vypadat jako domorodec z Afriky, jdu domů, ale na cestě leží něco podobné vajíčku, jen o hodně větší. Vůbec nevím proč, ale napadlo mě, že bych si ho mohla vzít domů a různě barevně si ho vyzdobit. Když vcházím do dveří našeho domu, vidím, jak moji rodiče někam odjíždějí. Aspoň budu doma sama a nikdo se nebude vyptávat, kde jsem byla. Z okna vidím, jak kluci honí děvčata a šlehtají je svými pomlázkami. Vzpomenu si na svůj objev – velké, kropenaté vajíčko. Už se těším, jak bude vypadat po mém zkrášlení. Potřebuji černou pentli a tmavé tempery. Hotovo! Je perfektní! Pentli jsem kolem spirálovitě omotala, prázdná místa vyplňuji modré, fialové a růžové tečky. Postavím si ho na noční stolek, aby ho mohl obdivovat každý, kdo vejde do mého pokojíku. Už je dost pozdě a slyším, jak se rodiče vrátili. Mé uši zaznamenaly cinkání flašek od piva, takže byli zřejmě na nákupu. Radši si půjdu lehnout, než mě zavolají, abych jim šla pomoci. Ráno se vzbudím okolo jedenácté hodiny. Zdál se mi sen, jak moje vajíčko leží na zemi rozpůlené. Kouknu na stolek, vajíčko nikde! Opravdu leželo na zemi na dvě půlky. Jako v mém snu. S vajíčkem jsem si dala takovou práci a teď je rozbité. Najednou slyším pískání pod svou postelí. Když se skloním, vidím šedé kuře, jak si hová v mých sešitech do školy. Káče jsem si hned oblíbila a dala mu jméno Pepina. Když je uviděla maminka, šílela. Pár týdnů káče rostlo a rostlo. Poznala jsem, že vajíčko nebylo slepičí, ale labutí! Od té doby máme labutí dámu na našem rybníčku a každý rok se k nám vrací z teplých krajin.

Kristina Marková, 8.A

Moje netradiční Velikonoce

Minulé Velikonoce bylo naše celé družstvo Viktorky pozváno na Sycherák, který se nachází nedaleko Plzně.

Vyrazili jsme kolem desáté hodiny a s většími zastávkami jsme tam dorazili v pravé polodni. Už jsme měli přihlášený oběd a byl tam také připravený nádherný program.

Po obědě jsme se ubytovali. Pokoje byly dvojlůžkové nebo čtyřlůžkové. Já s kamarádkou Áďou jsme si vzaly pokoj po dvou. Pak jsme šly dolů do haly, kde jsme měli všichni sejit. Hned potom jsme vyrazili do bazénu, kde byla připravená soutěž.

Byli jsme rozděleni do družstev po deseti. Všichni jsme si stoupli na okraj bazénu a pod vodou bylo připraveno dvacet umělohmotných vajíček. Zapískali na píšťalku a všichni jsme naskákali do bazénu. Na okraji bazénu byl košík, do kterého jsme nasbíraná vajíčka dávali. Družstvo, ve kterém jsem byla já skončilo nakonec druhé. Ale moc mi to nevadilo, hlavně že jsem se pobavili.

Po převlečení se naše družstvo s trenéry přemístilo na bowling. Hráli jsme asi tři hodiny. Tentokrát moje družstvo vyhrálo a každý z nás dostal obrovskou čokoládu Milku.

Když jsme se vraceli do haly, byla tam připravené veliká hostina. Všichni jsem se narvali k prasknutí. Pak jsme šli do pokoje a dívali se na televizi. Kolem deváté hodiny jsme usnuli.

V jednu hodinu v noci nás nečekaně trenéři vzbudili, museli jsem se všichni rychle obléct a já si s sebou s kamarádkou pro jistotu vzala baterku. Naložili nás do auta, odvezli do lesa a pak nečekaně odjeli a nás tam nechali. Nikomu neřekli, že je to bobřík odvahy. Se strachem jsme bloudili po lese a trenéři nás ještě ke všemu strašili. Nakonec jsme se pomocí lístečků se vzkazy dostali zpátky k autu, kde nás ještě jednou trenéři pořádně vystrašili. Cestou zpět jsme se všemu pořádně smáli.

Byly to opravdu skvělé a tak trochu netradiční Velikonoce.

Martina Rovňanová, 7. B

Velikonoční pohádka o Červené karkulce

Jednoho krásného dne dala maminka Karkulce košíček plný vajíček, aby ho donesla babičce. Ale ta vajíčka nebyla jen tak nějaká, byla krásně malovaná a celá se třpytila.

Karkulka se vydala na cestu. Šla lesem, který byl ohromně tmavý a hluboký. V tomto lese žil vlk, který se jmenoval Strašný pes, všichni se ho kvůli jménu báli, ale ve skutečnosti to byl strašpytel. Karkulka šla a šla, skotačila a najednou zaslechla takové divné zvuky, zastavila se a poslouchala dál. Přemýšlela, co to může být, ale nepoznala nic.

Vtom vyskočil vlk z lesa na cestu a vybafnul na Karkulku. Karkulka se hrozně lekla, až jí vajíčka vyletěla z košíčku. Naštěstí byla zem měkká, takže se vajíčka nerozbila. Čekala, že jí vlk udělá něco hrozného, ale místo toho se vlk Karkulce omluvil a nabídl se, že jí doprovodí k babičce. Cestou si povídali o Velikonocích a různých velikonočních zvycích.

Když přišli k babiččině chaloupce, babička už je vyhlížela. Byla velmi ráda, že za ní Karkulka přišla, jen jí bylo divné, že s ní jde i vlk. Také se hned Karkulky ptala: "Karkulko, proč je tu i ten vlk? Neublížil ti?" "Ale on není zlý, on jen tak vypadá." Babička si oddechla a pozvala Karkulku i vlka na čaj a samozřejmě na pravou babičkovskou bábovku. Takže všechno nakonec dobře dopadlo.

Radka Janečková, 7. B

Velikonoční kuřátko

V jedné vesnici na dvorku žilo hejno slepic. Celému tomu pípání a kvokání velel statný krásně barevný kohout.

Slepice celý den hrabaly, zobaly zrníčka a hlavně snášely krásná bílá vajíčka. Pyšným kdákáním ohlašovaly světu, že jejich vajíčko je na světě a je ze všech nejkrásnější. Jen jedna slepička se chovala jinak. stále snila o tom, že snese nejkrásnější vajíčko na světě. Ostatní slepice se jí smály, že neumí snést ani obyčejné vajíčko. Slepička si jich nevšímala, ale byla čím dál tím smutnější.

Nastalo jaro a jedné noci se slepičce zdál sen. Přilétl k ní andělíček a řekl jí, že za to, že byla hodná a neztrácela naději, tak se jí přání vyplní. Ráno sen vyprávěla kamarádkám, ale ty si z ní dělaly legraci a říkaly, že je hloupá.

Blížil se konec dubna a jednoho rána nastal poprask. Všichni se seběhli k malé smutné slepičce, ale ta už vůbec nebyla smutná. Vesele kdákala a všem ukazovala krásné vajíčko, nejkrásnější na světě. Ani jedna slípka takové neviděla. Vajíčko zářilo všemi barvami, byly na něm červené puntíky, modré kytičky, zelené lupínky a žluté hvězdičky. Všichni oněměli úžasem a nikdo už se slepičce nesmál.

Slepička byla šťastná a když se z vajíček začala líhnout kuřátka, byla to ta nejšťastnější máma na světě.

Denisa Fránová, 7. B

Vajíčkový duch

Adam s Verunkou jezdí každý rok k babičce na Velikonoce do Nýřan. Každé ráno je babička posílala do kurníku vybrat vajíčka, aby jich měli na Velikonoce dostatek.

Jednou ráno, když děti šli sbírat vajíčka, řekl Adam Verunce: "Vsad' se, že nasbírám víc vajíček než ty!" Verunka ale nemá chuť soutěžit. Ale pak si to rozmyslela a odpověděla: "Jak myslíš." Začala rychle vajíčka sbírat a její košíček se pomalu plnil. Najednou slyšela, že Adama není slyšet a začala na něj volat. Nic se neozývalo. Najednou za ní něco zapraskalo a ozval se výkřik. Verča se hrozně lekla. "To je přece Adam!" uvědomila si Verunka a šla se podívat, co tam Adam vyvádí. Když ho uviděla, musela se smát. Adam na sebe vysypal všechna vajíčka a ještě byl zasypaný slámou. Jedna ze slepic totiž vyskočila na Adama. On se lekl a srazil celý regál s hnízdy, kam slepice snášely vajíčka. Verunka mu povídá: "Vypadáš jako vajíčkový duch, co nám o něm vyprávěl táta!" Adamovi to tak legrační nepřišlo, protože věděl, že se babička bude zlobit, kvůli tomu, že rozbil všechna vajíčka.

Když babičce vyprávěli, co se jim v kurníku přihodilo, ta se také začala smát a vůbec se na Adama nezlobila. Pro vajíčka zašla k sousedce a bylo vše vpořádku. A Adam se Verčou si tuto velikonoční příhodu připomínají každé Velikonoce.

Lucie Prokopová, 7. B

O Bomanovi a skřítcích

Byl jednou jeden chlapec, který se jmenoval Boman. Jako každý rok na Velikonoce Boman s kamarády vyrazili na pomlázku. Každý z nich si vykoledoval mnoho vajíček a sladkostí. Boman šel domů a dal vajíčka do lednice.

Po týdnu se v lednici začaly dít divné věci. Boman šel blíže a uviděl tam starého dědečka s dřevěnými holemi. Dědeček i Boman se navzájem vyděsili. Boman se jako první zeptal: "Co tu děláte?" A on mu na to odpověděl: "Hledám zde místo pro svá výjimečná vajíčka." "Zde jim asi dobře nebude", odpověděl Boman. Dědeček se usmál a řekl: "Tato vajíčka jsou opravdu výjimečná a musí se vylíhnout." "No to je opravdu zajímavé, ale tady být nemohou," oponoval Boman. "Musí zde zůstat, tady jsou a opatruj je", řekl dědeček. Boman se udivil a když chtěl dědečkovi odpovědět, už tam nebyl. Boman schoval vajíčka pod postel, aby je nikdo nenašel.

Po třech dnech se vajíčka vylíhla. Boman to pozoroval. Myslel si, že se vylíhne třeba kuře nebo pštros, ale místo toho se vylíhli skřítci. Když je Boman počítal, bylo jich pět. Skřítci chvíli stáli na místě, ale po chvíli povídali: "Bomane, kde je děda Vševěda?" Boman se udivil a řekl: "Vy umíte mluvit?" "Ovšem, jsme přece skřítci. Řekni nám, Bomane, kde je děda Vševěda?" naléhali skřítci. "Nevím," odpověděl Boman. "To je hrozné, jedině děda Vševěda nás může odnést do říše Velikonoc. Děda Vševěda se může objevit jen jednou za rok a to na Velikonoce!" povídali skřítci. "Tak počkáme do Velikonoc," navrhl Boman.

Když nastaly Velikonoce, vydali se skřítci s Bomanem hledat dědu Vševěda. Prošli lesy, louky, bažiny i velké hory, ale děda Vševěda nikde. Když už to vzdali a vraceli se domů, narazili na krásnou chaloupku a Boman se zeptal skřítků: "Byla tu ta chaloupka předtím?" "Ne, nebyla," ozvalo se z chaloupky. Boman se skřítky byli zvědaví, proto se odvážili vejít do chaloupky. Jaké to pro ně bylo překvapení, v chaloupce stál děda Vševěda a povídal jim: "Vítám vás, milí skřítkové a Bomane!" "Dědo Vševědo, už jsme mysleli, že tě ani nenajdeme, dostaneš nás do říše Velikonoc?" dotazovali se rychle skřítkové. "Ovšem že ano, přijďte zítra ve stejnou dobu, a tobě, Bomane, děkuji, že ses tak dobře o mé skřítky postaral." odpověděl děda Vševěda.

Druhý den dorazili skřítkové s Bomanem do chaloupky včas. Skřítkové se s Bomanem rozloučili a chystali se k odchodu. "Nebud' smutný, Bomane, budeme za tebou chodit každý rok vždy o Velikonocích". A opravdu, skřítkové dodrželi své slovo a navštěvují Bomana dodnes.

Stanislav Hejplík, 7. B

Velikonoční zajíček

Zdeněk Jonáš, 7. B

Velikonoční zajíček

nese košík vajíček.

Vajíčka jsou modrá, žlutá, červená,
ale nesmí chybět zelená.

Zajíček potáká slepičku.

"Copak to máš v košíčku?"

"Vajíčka, paní slepice,
připravená na Velikonoce."

"Nevím, co to znamená,

ze snášení jsem znavená."

"To je mi líto, slepičko,
odpočívej maličko."

Velikonoční pohádka

Jako každý rok o Velikonocích chodili kluci vyšupat holky, aby byly zdravé a krásné po celý další rok. Když skončili, rozešli se každý do svého domova. Vašek šel sám hlubokým lesem a ani si nevšiml, že mu jedno vajíčko z košíčku upadlo.

Vajíčko tam leželo celé dny a noci až přišel déšť. Když se bouřka přehnala, začalo vajíčko měknout a praskat. Najednou z vajíčka vykoukla nožička s drápky, pak hlava a pak celý malý dráček. Smutně se rozhlížel kolem sebe a naříkal: "Kde mám svého pána?"

Po dvou týdnech šel kolem Tomáš a všiml si, že je něco ve křoví. Dráček ho také uviděl, bál se ho, ale přeci jen vykoukl ze křoví. Dívali se na sebe a dráček řekl: "Ty jsi můj pán?" Kluk se divil tomu, že dráček mluví, ale pak mu slíbil, že ho vezmu domů a postará se o něho. Dával mu jíst a pít a dráček rostl a rostl, až byl tak veliký, že se do domečku nevešel. "Musím si najít jiné místo a najít konečně svého pána," usoudil dráček.

Létal nad městem, ale lidé se ho báli, házeli po něm placky, stříleli šípy a ještě mnohem víc. Dokonce pan král na něj vypsali odměnu. Pak se mu podařilo přistát na odlehlém místě a uviděl ho tam Vašek, ten, který ho ztratil, když byl ještě ve vajíčku. Dráček se mu podíval do očí a potom řekl: "Konečně jsem tě našel, jsi to ty, ty jsi můj pán." "Nezabíjej mě, prosím," řekl Vašek, protože se ho velmi bál. V tom tam přišel Tomáš a varoval je, protože se za ním hnaly vojáci. Dráček byl najednou v rozpacích, nevěděl, koho byl měl ochránit dřív. Vašek byl ale tak vyděšený, že vzal nohy na ramena a byl pryč. Tomáš skočil dráčkovi na záda a ten s ním uletěl rychle pryč. Takže se oba dva zachránili.

Odletěli společně do vedlejšího království, kde si spolu postavili chaloupku, do které se vešli oba dva a žili spolu šťastně a spokojeně. Dráček poznal, kde je jeho pravý přítel a pán.

Dominik Rašek, 7. B

Velikonoční vajíčko na cestách

Bylo jednou jedno vajíčko, které bylo celé žluté a mělo modré oči. Bylo malé, docela ošklivé a osamělé. Maminka mu umřela a tatínek si našel jinou ženu a ta vajíčko neměla ráda.

Jednou se vajíčko rozhodlo, že se vydá na dalekou cestu po různých městech, státech a světadílech. Vzalo si své nejdůležitější věci, jídlo a oblečení. Nejdříve se objevilo ve Střední Evropě, kde našlo včelku, která měla zlomenou nožičku a nemohlo chodit. Vajíčko se rozhodlo, že jí pomůže a nožičku mu opraví. Trvalo to asi tak hodinu a když dokončilo svou práci, včelka mu pořad děkovala. Pak si celý večer povídali a vajíčko se pochlubilo včelce, že chce projít celý svět. Včelka to velmi zaujalo a nabídla se, že mu bude dělat společnost. Vajíčko bylo rádo, a tak přikývlo. Dál už vymýšleli společně, kam se podívají, co objeví a co nakoupí. Po dlouhém povídání tvrdě usnuli.

Ráno, když se vajíčko vzbudilo, tam včelka ale nebylo. Vajíčko se vyděsilo a začalo včelku hledat. Nakonec včelku opravdu našlo a to u rodičů, včelka se totiž s nimi chtěla rozloučit. Včelka se tedy rozloučila a vydali se na cestu.

Objevili se pak v Asii, kde je málem přejelo auto, včelku téměř zabili plácačkou na mouchy

a vajíčko chtěli uvařit k večeři. Ale všemu se šťastně vyhnuli a pokračovali dál. Z dlouhé chvíle začalo vajíčko zpívat a vybízelo včelku, aby se k němu přidala, té se ale moc nechtělo. Jaké to bylo překvapení, když místo včelky začala s vajíčkem zpívat moucha, která náhodou letěla kolem. Bylo to moc milá moucha, proto jí včelka a vajíčko nabídly, aby letěla s nimi. Moucha bez nejmenšího zaváhání souhlasila, a tak už byli tři.

Dalšími místy, které se rozhodli navštívit byly Austrálie, jižní Afrika, pak i severní Afrika. V severní Africe se chvíli zastavili, protože moucha chtěla najít svého pravého tatínka. Tatka ho ale nemohl poznat, a tak mu to zpočátku neuvěřil. Pak ale moucha začala vyprávět podrobnosti ze svého dětství a starý pan moucha mu konečně uvěřil. Pana starého mouchu dokonce přemluvili, aby šel s nimi.

Tak už byli v partě čtyři a rozhodli se, že už jim to stačí a že nikoho už do party nepotřebují. Ale moc dlouho jim to nevydrželo. Když byli v Číně, vajíčko se zamilovalo do jednoho překrásného vajíčka jménem Maruška. Byla to jasná láska na první pohled a to dá rozum, že když jde o lásku, jsou ústupky přípustné. Všichni se nakonec dohodli, že je na čase vrátit se domů. Jenže byl tu malý problém, každý z nich bydlel jinde. Vajíčko s Maruškou navrhli, že by bylo fajn, kdyby se přestěhovali všichni na jedno místo, pak se budou moci navštěvovat každou chvíli. To se všem moc líbilo, a proto souhlasili.

Na konec nesmí chybět velká svatba vajíčka a Marušky, kterou uspořádali hned po návratu domů. Narodili se jim dvě krásná šišatá vajíčka, která strejda moucha a strejda moucha starší a teta včelka brali na procházky a všichni společně užívali krásné chvíle.

Lenka Dlouhá, 9. C

Z hodin slohu...

Moje příšerná rodina

Z mojí příšernou rodinou žijeme v bažině poblíž Českých Budějovic. Příroda je tu nádherná, máme zde jeden malý domeček, který jsme zdělili po pradědečkovi Józinovi. Bydlím v něm já, moje maminka, můj tatínek a starý, věčně nevrlý, dědeček.

Jelikož bydlíme v bažině, tak podle toho i vypadáme. Já vypadám jako malý puleček, ale jsem větší, mám zobák, hadí oči a dlouhé špičaté uši. Maminka je jezerní paní a tatínek je bažináč. Jsme opravdu zvláštní rodina. Náš dědeček je syn toho slavného Józina z bažin a Satanovy dcery Sepultury. Tak je to opravdu pekelné stvoření, je celý pokrytý šupinami, v očích má pekelnou jiskru a jeho dech smrdí jako síra. Ale největší peklo je ho poslouchat, když mluví. V mládí přišel o hlas, když se pokoušel založit haevymetalovou kapelu. A ten sýrový dech taky není skvělý, a občas když se rozzlobí, začne mu hořet ocas.

Moji rodiče dokonce pracují. Maminka je herečka, jako jezerní paní hrála v několika filmech a byla i v novinách jako miss příšer. Můj tatínek pracuje v lese, kácí tam stromy a dělá z nich sochy motorovou pilou, které prodává po internetu. Já jsem stále ještě na střední škole, učím se výrobu blesků, sice jsem chtěl jako malý kluk dělat gynekologa, ale tohle mi jde lépe.

Tak tohle byla celá moje rodina, nesuďte nás, jsme zvláštní a divní, ale řekněte, kdo je normální?

Václav Kratochvíl, 9. C

Přítel je člověk, s nímž se odvažujeme být sami sebou ...

Tak jsem tu zase. Už zase se svěřuji prázdnému listu s nadějí, že snad někoho najdu. Někoho, kdo by mě bral takovou, jaká jsem.

Dnešek byl hrozný. Ostatně jako každý jiný den. Seděla jsem schoulená v koutě, v poslední lavici a koukala do prázdna. Už jsem přestala vnímat ten krutý smích a narážky spolužaček. Už jsem to prostě vzdala. Vzdala jsem snahu nějak u nich zabodovat. Ten pocit, že nemůžu být sama sebou... Svíralo mě to jako kleště. Jako bych byla za sklem. Dívala jsem se na jejich šťastný život a chtěla do něj patřit, ale nešlo to, ani teď to nejde ...

Dříve jsem měla kamarádku. Byla mým domovem, mou rodinou. S ní jsem byla volná. Nemusela jsem mít strach, pocit napětí, že jsem řekla něco špatně. Bylo to ona, za kým jsem šla, komu jsem řekla všechno a ona mě vyslechla. Jako jediná mě chápala. Měli jsme pocit, že naše přátelství nemůže nic zničit.

V uších mi zazněl ten bolestný výkřik. Její výkřik. Auto ji srazilo jako podetnutý strom. Její tělo bezvládně leželo a po tváři stékal pramínek krve. Bylo pozdě, když přijela sanitka ...

Dlouho jsem se s tím nedokázala srovnat. Přála jsem si, aby to byl jen hloupý sen, výplod fantazie. Nikdo mi nedokázal pomoci. Mamka sháněla kdejaké psychology, vážně se snažila, ale už tak toho měla moc a tahle jí moc nedodalo. Pak už vážně nevěděla co se mnou. Odsoudila mě jako všichni ostatní.

Každý den cítím pohrdavé pohledy, které bodají do srdce jako nůž a můžu jen vzpomínat na dny, kdy jsem nebyla sama. Už ani nevím, jaké je to být šťastná. Pro všechny jsem jen vzduch. Připadám si tak prázdná. Jsem jako klavír bez strun, jako nebe bez slunce. Ztratila jsem motýlí prach z křídel, už nemůžu létat ...

Veronika Gazdová, 9. A

Zajímáte se o historii?

Chtěli byste vědět, jak žili naši předkové?

Přečtěte si knihy Eduarda Štorcha!

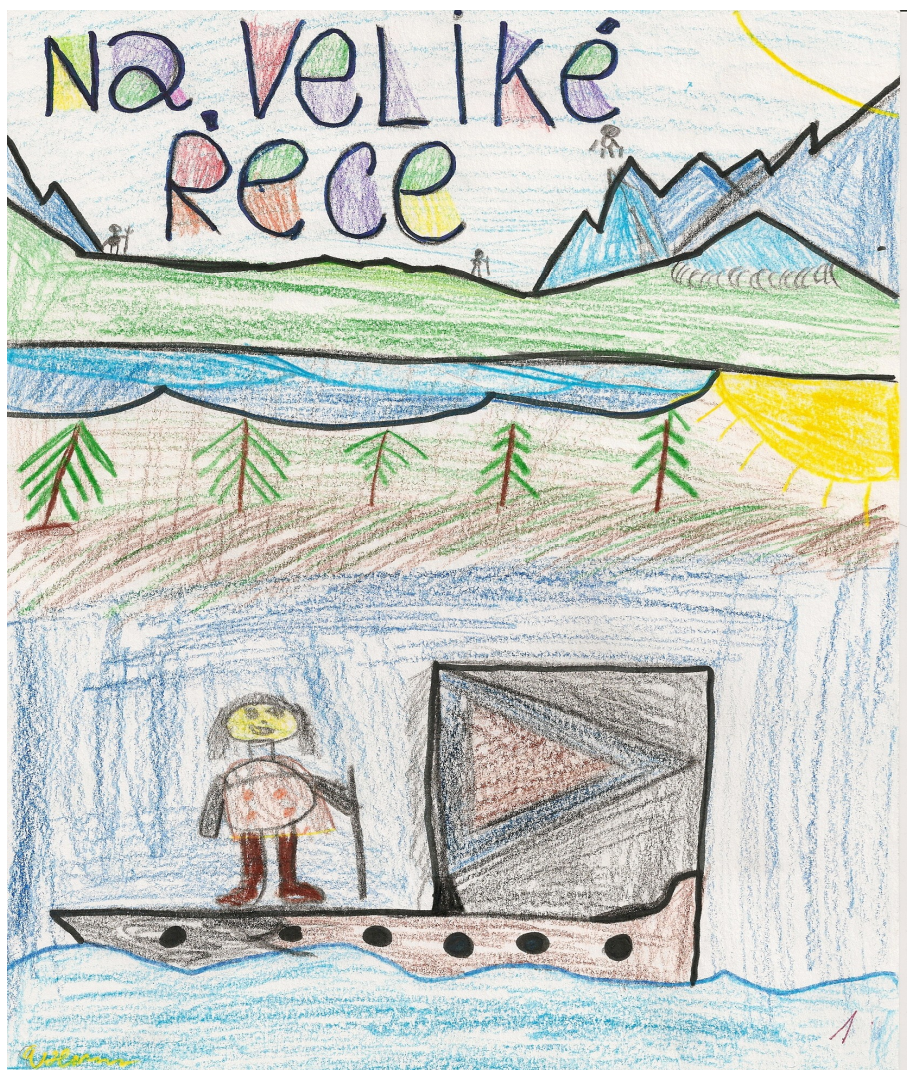
Osada havranů

Na veliké řece

Volání rodu

Informace o autorovi shromáždila Johanka Jelínková ze 6. B

Eduard Štorch se narodil 10. 4. 1878 v Ostroměři u Hořic. V Hradci Králové absolvoval reálné gymnázium a učitelský ústav. Své povolání vykonával na řadě škol ve východních a severních Čechách. Jednalo se o velmi všestranného člověka. Jako pedagog usiloval o spojení školy s pobytem dětí v přírodě. Mimo jiné vedl tábor pro děti a rodiče, dále kurzy plavání, bruslení i skautský oddíl, organizoval a vedl lyžařské kurzy pro učitele a mládež. K zájmům patřila i archeologie, etnografie a biologie. Archeologii studoval pan Štorch u Lubora Niederla. Ilustrátorem Štorchových knih byl Zdeněk Burian. Eduard Štorch zemřel roku 1956 v Praze.

Jedeme na výlet ...

Po roce zase v Plzni

Dne 1. března jela naše třída 8.C společně s 9.C a 7.B na exkurzi do Plzně. Všichni jsme byli natěšení hlavně na kino, na které byli všichni zvědaví a nevěděli, co očekávat. Ovšem jako první nás čekala návštěva plzeňské ZOO, kde jsme měli domluvený vzdělávací program. V Plzni nás zaskočilo značně chladné počasí. V zoologické zahradě nás očekávali kvalifikovaní instruktoři, kteří nám měli přiblížit způsob života savců. Ještě před tím, než jsme viděli živá zvířata, čekal na nás kvíz, v němž jsme měli prokázat své znalosti. Byl zajímavý, ale živá zvířata jsou živá zvířata! Zhlédli jsme hady, šelmy, opice, žirafy.....Pak už jsme jeli směr Olympie. V kině nás čekal film Gulliverovy cesty, filmové zpracování utopického románu Johnatana Swifta. Po jeho skončení následoval vytoužený rozchod. Někdo se šel najíst, někdo do obchodů. Celý výlet se velice povedl.

Za třídu 8.C Petr Waldmann

Výlet do Kašperských Hor

V pondělí 4. dubna 2011 se uskutečnil společný výlet naší třídy 8. A ze Základní školy Lerchovy v Sušici a 7. třídy žáků z Německa. Ráno v osm hodin byl sraz v hale školy. O patnáct minut později jsme už byli na cestě do Kašperských Hor. Přijeli jsme k informačnímu středisku a počkali na německé kamarády. Následoval příjezd, přivítání a zhlédnutí krátkého filmu v němčině o Národním parku Šumava, poté proběhly soutěže a dostali jsme malé občerstvení. Protože začalo pršet, podívali jsme se ještě na přírodovědný film. Bylo nutné, abychom se všichni navzájem představili. Další byla na programu prohlídka hradu Kašperk. Jelikož stále pršelo, jeli jsme autobusem na nedaleké parkoviště, odkud jsme šli kousek pěšky. Po příchodu do hradu jsme si odpočinuli po, pro někoho namáhavém, výstupu. Nejprve absolvovala prohlídku německá třída. Byla velice zajímavá, zkoušeli jsme si i navrhnout vlastní strážní hrad. Zpáteční cestu nám zpestřila žabka kuňkalka, která nám zkřížila cestu. Pak už jsme jen nastoupili do autobusu a vydali se na zpáteční cestu. Výlet se mi líbil.

Václav Vlček, 8. A

Smrduté holínky, aneb jak dopisujeme příběhy

Toho odpoledne jsem si řekl, že se vydám do nedalekého lesa. Oblékl jsem si vysoké holínky a pomyslel: jsem si to až je budu sundávat to vám bude smrad. „To jsem ale netušil že smrduté holínky nebudou to nejhorší.Když jsem přišel do lesa,šel jsem po stezce dál hlouběji do lesa.Někdo na mě vyskočil z po za stromu.Vypadal jako vřískot,jenže v ruce držel lžičku a děsně smrděl.Začal mě s ní mlátit mlátit.Po minutě mi to mlácení lžičkou začalo lést na nervy „A dost!“Sundal jsem si holínku a přidržel jsem mu ji u nosu.Jakmile se nadechl z mé holínky,okamžitě mě přestal mlátit a utekl do lesa .Já jsem se spokojeně vrátil domů a vyprávěl mamince,ale ona mi to nevěřila.Tak jsem si řekl,že snaha bude marná.Já si myslím že na tento příběh jen tak nezapomenu.

Radek Nový, 6.A

Toho odpoledne jsem si řekla, že se vydám do nedalekého lesa. Oblékla jsem si vysoké holínky a pomyslela jsem si: „To až je budu sundávat, to vám bude smrad.“ To jsem,ale netušila, že smrdnuté holínky nebude to nejhorší.

V tom krásném, voňavém a rozkvetlém lese jsem před svýma růžovými holínkami našla zelenou a ošklivě vypadající mrtvolu. V hlavě se mi promítalo co to je? Co mám s touhle podivností dělat?Uvědomila jsem si: „Nesmím zpanikařit, jinak ostatní budou myslet ,že jsem tento trestný čin provedla já. V tom okamžiku se m se zadívala na mrtvolu a neměla oči! A v tu chvíli se mi rozsvítlo. Přece dnes ráno v novinách jsem četla o zlobrovy jménem Shrek co jedl lidem oči. Ale co se nestalo? Vzápětí co jsem si to uvědomila jsem ucítila něco hrozně, ale hrozně zapáchajícího. Ano stál zamnou zlobr Shrek. Tuto myšlenku jsem řekla asi moc nahlas: „Ty,ale smrdíš.“ Shrek se naštvál a údajně mi chtěl sníst oči. Omluvila jsem se a snažila se vyjednávat. Zlobr ale nebyl moc nadšený a řekl : „Co mám s tebou dělat, tak běž.“ Hrozně jsem se divila proč mě pustil. Slušně jsem se ho tak trochu zeptala, proč mě nechal jít, a on mi odpověděl: „Už z toho pojídání očí mám špatnou sklovinu, a proto odcházím mějte se tu krásně.“ Byla jsem zklamaná, že Shrek odchází, a tak jsem se rozhodla jít domů.

Cestou jsem přemýšlela nad spousty věcmi. Jak to,že to tu Shrek tak dobře znal? Napadlo mě ho sledovat. Shrek netušící, že ho pronásleduji, šel směrem k našemu domku. Vešel dovnitř. Já jsem se hrozně bála o své rodiče. Opatrně jsem vešla dovnitř. A tam obrovské překvapení. Poněvadž bylo 10. března a já měla narozeniny, tak mi přichystali oslavu. Dozvěděla jsem se, že za Shreka byl převlečen můj tatka, mrtvola byla umělá a ty noviny vymyšlené. Byl to sice takový malý apríl, ale na ten den nikdy nezapomenu.

Diana Valentova 6.A

Toho odpoledne jsem si řekla, že se vydám do nedalekého lesa. Oblékla jsem si vysoké holínky a pomyslela jsem si: „Až je budu sundávat, to vám bude smrad!“ To jsem ale netušila, že smrduté holínky nebude to nejhorší.

V lese se nacházela totiž bažina a v ní žilo strašidlo Bahňáček, což jsem nevěděla a tak jsem se tam směle vydala. Holínky se mi brzy naplnily bahnem a táhly mě ke dnu. Tu se náhle objevil anděl strážný a zvolal: „Podej mi ruku, zachráním tě!“ Já hloupatá jsem mu ji podala, jenže on to byl Bahňáček a stáhl mě pod bahno. Naštěstí se mi podařilo se mu vykrotit, avšak holínky mě stále táhly pod hladinu. Najednou se mi holínky vyzuly, Bahňáček si k nim přičichl a smradem omdlel, zatímco já jsem začala stoupat. Rychle jsem vylezla z bahna ven a běžela po cestě domů.

Doma jsem se umyla, převlékla a nalíčila, protože jsem měla jít zrovna na bál. A jak to bylo s Bahňáčkem, to už si budete muset domyslet sami, ale prozradím vám, že už nikdy nikoho nestrašil.

Jiřina Kubalová, 6.A

Toho odpoledne jsem si řekla, že se vydám do nedalekého lesa. Oblékla jsem si vysoké holínky a pomyslela jsem si: „To až je budu sundávat to vám bude „smrad“. To jsem ale netušila, že smrduté holínky nebudou to nejhorší.

S velikým elánem a parfémem mých bot, který přitahoval hmyz jako mojí maminu boty, jsem se vydala do lesa. Viděla jsem Veverku v montérkách a vlka, který chtěl sežrat mojí kamarádku Máňu, na Máňu jsem zamávala, udělala jí fotku s vlkem, abych jí to mohla dát k narozeninám, kterých se zřejmě nedožije! Zaujatá s fotkou, kterou jsem vyfotila, jsem zahrnula na druhou stranu-tedy na cestu „lidožravých“ housenek“. V polovině cesty jsem se zasekla- něco mě lechtalo na noze. Začala jsem ječet a sundala tu věc z mé nohy do odolné smrdutých holínek v domnění, že to umře. „Ale ne!“ vykřikla jsem, tu ohavnou věc, co jsem si myslela, že jsem ji zlikvidovala byl Chipmánek, posadila jsem se na kládu a lidožravé housenkami začali okusovat holínky. Ještě s Chipmánkem v ruce jsem šáhla do kapsy a nabízela mu Snickersku, chvíli si jí prohlížel, pak se na mě se šibalským úsměvem podíval a kousnul mě do ruky. Běžela jsem okamžitě z lesa s Chipmánkem zakousnutým v ruce tak rychle, že jsem si nevšimnula armády králíků. Už, už jsem byla skoro venku, ale potkala jsem kamaráda medvěda Měďu Běďu a slušně ho pozdravila. Konečně jsem byla z lesa.

Klíště jak jsem pojmenovala onoho chipmánka) se pořád nechtěl pustit. „Ahoj Dádo“ pozdravila mě babička, když jsem vcházela do zahrady před domem. Jenom jsem zvedla ruku a babička pochopila (zřejmě to bude tím že viděla teď už mého chipmánka jménem Klíště). Večer se stále nepustil. Bolest už jsem ani nevnímala. Konečně jsem usnula mám domácího mazlíčka, který se mně už nikdy nepustí. Doslova.

Monika Marešová, 6.A

Toho odpoledne jsem si řekla, že se vydám do nedalekého lesa. Oblékla jsem si vysoké holínky a pomyslela: „to až je budu sundávat to vám bude smrad.“ To jsem ale netušila, že smrduté holínky nebude to nejhorší.

Když jsem došla do prostřed lesa uviděla jsem tchoře s mlád'aty. Řeknu vám to byl ale puch, proto jsem šla dál. Došla jsem ke krmelci a uviděla jsem tam srnku se srnečkem. Najednou začali oba dva couvat a já jsem se radši schovala. Slyšela jsem takové divné zvuky jako kdyby se někdo přibližoval. Nejdříve jsem se podívala co se děje a začala jsem hrozně křičet a omdlela jsem. Za pár minut jsem se probudila a vedle mě byla zvířátka. Byli tam srnky, srnci, jeleni, veverky, různé ptáčky a Syslové, krteci, hadi a vlci, ale tchoř mi seděl na břichu. Fuj to byl smrad. Všichni na mě koukali roztomilýma očičkami. A najednou vlk řekl: co tu děláš a já jsem si v duchu řekla to se mi jenom zdá, ale zase se mě zeptal co tu děláš a já odpověděla: šla jsem se projít do lesa. Jedem jelen se mě zeptal a kdo jsi? Jsem člověk, ale nebojte se já vám neublížím. Zvířátka mi řekla: jdi radši pryč, kdyby tě tu našel náš pán tchoř udělal by ti něco strašného. Než jsem se zeptala co by mi udělal zvířátka byli pryč. Tchoř mě proháněl po lese a když jsem se dostala na cestu tak jsem zažila ještě jednu věc.

Šla jsem si hezky po cestě a najednou jsem se cítila unaveně tak jsem si lehla do trávy. Ucítila jsem příšerný zápach jako kdyby na vás vysypali hnůj. To se mi naštěstí nestalo. kvůli puchu jsem se vydala domů, ale při každém pohybu byl zápach horší. Když jsem došla domů tak se mě mamka zeptala jak jsem se měla v lese. Sundala jsem si holínky, které taky moc nevoněly po fialkách. Chtěla jsem si sundat i propocené ponožky, ale něco mě kouslo do zad. Svlékla jsem si triko a najednou vypadl roztomilý skunk, který ukrutně smrděl. Mamka ho nejdříve nechtěla, ale když jsem ho vykoupala, dala mu modrou mašličku a pořádně navoněla, tak mi ho mamka dovolila mít doma. Sice jsem v lese prožila hrozné věci, ale hlavní je že mam doma Smrad'ocha. Málem bych zapomněla Smrad'och je ten skunk. A pak jsem spokojeně usnula.

Michaela Prokopová, 6.A

Strašně smradlavé holínky

Jednoho sobotního odpoledne jsem se rozhodl jít do lesa. Vzal jsem si na sebe starý plášť a vysoké smradlavé holínky. To jsem ještě nevěděl, že smrad z holínek nebude to nejhorší, co mě dneska čeká.

Šel jsem tedy do lesa a potkal jsem veverku, která skákala ze stromu na strom, byla zrzavá a když jsem k ní přišel, tak spadla a náhoda a šel jsem dál. Pak jsem prošel kolem nich a tak raději strom neskáču), jenže se tam Vtom jsem zjistil, proč tomu tak je. holínky.

Šel jsem tedy raději domů a sundal když jsem šel pak na zahradu, by byl ze sirek. Mohly za to opět se jich musel zbavit. Zakopal jsem Jenže to nepomohlo, asi se ten Číně najednou vybuchla sopka. Tak

je na nejvyšší bod světa. Ale Mount Everest se zmenšil o 1000 metrů. Holínky jsem tedy hodil do hlubokého oceánu a rázem všechny ryby plavaly břichem vzhůru. Moje holínky byly prostě smrtelné. Pak mě napadlo, že bych je mohl spálit a to teprve pomohlo. Svět už nebyl v ohrožení.

A pak že nás vyhubí asteroid nebo atomový výbuch, stačí jedny malé smradlavé holínky :-)

Matěj Žemlička, 6.B

nedýchala. Myslel jsem si, že je to potkal laň s kolouškem a když jsem vyskočili na strom (a že laně na neudrželi, spadli a taky nedýchali. Mohly za to moje smradlavé

jsem si je. Dal jsem je před dveře a najednou celý náš dům spadl, jako holínky, byla to taková síla, že jsem tedy ty prokleté boty do země.

smrad šířil dál pod zemí, protože v jsem holínky zase vykopal a odvezl

Jednoho sobotního odpoledne jsem se rozhodl jít do lesa. Vzal jsem si na sebe starý plášť a vysoké smradlavé holínky. To jsem ještě nevěděl, že smrad z holínek nebude to nejhorší, co mě dneska čeká.

Vzal jsem si tedy svačinu a vyrazil jsem na cestu. Po cestě jsem potkal strašně smradlavou kočku. Ten smrad byl tak silný, že mi z toho vyskakovaly bradavice na nose. Utíkal jsem tedy pryč. Po nějaké chvíli jsem byl od kočky tak daleko, že už nebylo možné, abych stále cítil její puch. Ten jsem ale cítil dál. V lese jsem chvíli sbíral houby, ale pořád jsem cítil ten smrad. Bylo to jako smradlavé ponožky ve zkažených vajíčkách a jeden rok stará nemytá záchodová mísa. Vtom se za mnou objevila ta kočka. Byla celá divná – hnědozelenooranžová. Ohnal jsem se po ní, ona se lekla a utelka. Šel jsem tedy dál. Jenže najednou jsem za sebou uslyšel praskat větve, otočil jsem se a zase tak kočka. „Ty mi nedáš pokoj, bestie?“ Myslel jsem si, že má vzteklinu. Proto jsem vzal nohy na ramena, utíkal jsem a utíkal, až jsem byl doma. Tam jsem si sundal holínky a plácnul jsem sebou na gauč. A zase slyším rachtání! To už jsme se opravdu vyděsil! Kočka se ke mně líkala, jako by mi patřila odjakživa. Na jejím ošklivém těle bylo přece jen něco hezkého – jej oči. Tak jsem ji hodil do vany a umyl ji. Zjistil jsem, že je celá bílá a moc hezká. Začal jsem jí říkat Sněhulka a nechal jsem si ji.

Petr Věneček, 6.B

Záhadný stín

Jednoho sobotního odpoledne jsem se rozhodl jít do lesa. Vzal jsem si na sebe starý plášť a vysoké smradlavé holínky. To jsem ještě nevěděl, že smrad z holínek nebude to nejhorší, co mě dneska čeká.

Když jsem šla lesem, tak jsem potkala dva lidi. První byl pán, který tam seděl na zemi. Tak jsem mu dala svůj plášť, aby mu nebyla zima. Pak jsem potkala svou spolužačku. Chvíli jsme si povídaly a ona mi řekla, že tu stanuje. Protože moji rodiče nebyli doma, tak jsem tam s ní zůstala a byla to legrace. Ale když přišla noc, tak už to taková legrace nebyla, protože jsem uslyšely, jak kolem vyjí vlci a fouká vítr. Najednou se ozvalo veliké dupání a řvaní a ve světle baterek jsme uviděly veliký

stín. Chvilí jsme přemýšlely, co to může být a pak jsme vylezly ze stanu. Jenže tam nic nebylo. To samé se opakovalo i příští noc. Je tedy velká záhada, co to mohlo být. Nevíte to náhodou?

Kristýna Klementová, 6.B

Rodina Smrad'ochů

Jednoho sobotního odpoledne jsem se rozhodl jít do lesa. Vzal jsem si na sebe starý plášť a vysoké smradlavé holínky. To jsem ještě nevěděl, že smrad z holínek nebude to nejhorší, co mě dneska čeká.

Když jsem šla po cestě, prošel kolem mě zvláštní pána řeknu vám, to byl smrad, že by jeden pad. Cítila jsem to ještě po kilometru cesty. Druhý den jsem si řekla, že si půjdu zaběhat do parku a běžela jsem kolem jedné paní a ona také zrovna nevoněla. Málem jsem omdlela. Třetí den jsem šla vyvenčit psa a potkala jsem holku stejně starou jako jsem já a asi vás nepřekvapí, že zapáchala stejně jako pán a paní z předchozích dnů. Nechala jsem to být a raději jsem šla domů. Čtvrtý den jsem se šla projet na kole a byla jsem zvědavá, zda zas někoho potkám. A taky že ano. Byl to kluk, také smradlavec. Zeptala jsem se tedy maminky, kdo ti divní lidé jsou a ta mi řekla, že je to rodina Smrad'ochů, co se zrovna přistěhovala do našeho města. A já si teprve teď uvědomila, že jim se svými smradlavými holínami vlastně nemám co vyčítat.

Andrea Pšenáková, 6.B

Toho odpoledne jsem si řekla, že se vydám do nedalekého lesa. Oblékla jsem si vysoké holínky a pomyslela jsem si : „ To až je budu sundavat to bude smrat“ To jsem ale netušila, že smrduté holínky nebude to nejhorší.

Vyšla jsem do lesa. Už se stmívalo, takže stromy se mi zdáli nějak moc strašidelné než obvykle. Šla jsem dál do lesa, kde rostou pravé hříby. Ani nevím, proč chodím do lesa tak pozdě k večeru, ale večer se mi chodí lépe. Nesvíí sluníčko a není vůbec horko. Přijdu na palouk, kde je jenom jeden hřib. „ To je divné, vždycky je tady hodně hřibů a teď tohle! “ pomyslím si a vezmu si ten poslední hřib. Utrhnu ho a ozývá se „ Kdo jsi, proč mě trháš ty obludo jedna“ Leknu se a říkám si že mám určitě nějaké halušky. Dám si ho do košíku a jdu domů. Připravím si hrnec a říkám si že si udělám houbovou polévku. Když chci nakrájet hřib ozve se: „ Nejez mě, ty obludo jedna lidská.“ Trhnu sebou a odpovím: „ Kdo to mluví? “ A připravím si kudlu na zabití zloděje. „ Nejez mě, to mluvím já, hřib smrdutý “ přičuchnu si k němu a v tu ránu to cítím. Hnusný odporný smrad: „ To smrdí víc, než ty moje holínky“ a udiveně se zhroutím do postele. Když se vzpamatuju ptám se ho: „ A proč mi to říkáš? Vždyť práce hřiba smrdutého je aby, ho člověk snědl a smrděl na celý život, ne?“ hřib zakroučí hlavou a říká: „Ano, ale proč tebe? Máme sice životní poslání zasmradit člověka tak, aby ho už nikdo neměl rád. Ale tebe zasmradit a hlavně proč? Ty jsi sama. Ale to není moje věc, ale před tebou stojí krásný hřib od kosti a je volný“ zamrká očima. Začnu se hrozně řehtat. Tak o mě se snaží hřib a smrdutý? „ Víš co? “ povídám mu: „ Zanesu tě zpátky do lesa a tam si najdi nějakou paní smrdutou jo? „ Tak dobře“ odpovídá hřib a sedá si do košíčku.

Když se vrátím z lesa domů jsem ráda, že to tak všechno dobře dopadlo. Hřib smrdutý našel svoji paní smrdutou a spolu jsme jen kamarádi.

Míša Hejplíková, 6.A

